

Bogár László: A kifosztás színjátéka

2013 január 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A tavalyi harmadik negyedévi gazdaságstatisztikai adatok szerint a kormány egyensúlyteremt? intézkedései a vártnál is sikeresebbek voltak. A harmadik negyedévben a költségvetési hiány mindössze a GDP 0,2 százalékát tette ki, ilyen adat utoljára 2000-ben fordult el?, és az elmúlt huszonkét évben is csak 1991-ben,{...}

de akkor csupán az elképeszt? erej? sokkhatás egyszeri eredményeként. Természetesen pozitív dolog az egyensúly helyreállítása, különösen egy olyan világban, ahol a globális média által pillanatok alatt hiszterizálható pénzpiacok iszonyú erej? pénzfegyvereket vethetnek be minden olyan országgal szemben, amelyikre rásüthet? a költségvetési hiány vagy az államadósság „elfutásának b?ne”. Nem árt azonban tudni, hogy a társadalmi-gazdasági folyamatok komplex rendszert képeznek, és ez azt jelenti, hogy nem létezik olyan beavatkozás, amelynek csakis és kizárólag pozitív következményei vannak.

A költség–haszon elemzés minden gazdálkodási rendszer alapja, és tudomásul kell vennünk, hogy minden hasznot hozó döntésnek ára is van. A pénzügyi egyensúly megteremtésére irányuló sikeres er?feszítéseknek az ára természetszer?leg az a hatás, amit közvetett módon az egyensúly érdekében meghozott áldozatok és azok társadalmi következményei jelentenek. Természetesen lehet jó döntés az egyensúly helyreállítására irányuló szigorú és következetes stratégia, de ez nem azt jelenti, hogy nincs ára, hanem azt, hogy az érte fizetend? ár várhatóan kisebb lesz, mint a haszon, amit az egyensúly helyreállítása jelent. Sajnos sehol a világon, Magyarországon meg aztán végképp nincsenek meg a feltételei annak, hogy nyugodt, ?szinte és emberséges hangnemben vitassák meg a politikai élet szerepl?i, hogy egyik-másik intézkedéssorozat el?zetes költség-haszon elemzése mit mutat. Ehelyett inkább csak annyi történik, hogy a mindenkori kormány és ellenzéke – akik id?nként helyet cserélnek egymással – úgy igyekszik beállítani a dolgokat, mintha az adott kormányintézkedésnek csak haszna (kormánypárti oldal) vagy éppen csak költsége (ellenzéki oldal) lenne.

Ez a negatív végösszeg? játszma hatalmas károkat okozott az elmúlt évtizedekben, és okoz ma is. Senkinek sincs sejtelme arról, hogy javulhat-e ez a romboló helyzet valaha is. A mindenkori kormány és ellenzék színpadias és álságos hadakozása ellenére sajnos történelmi tény, hogy az elmúlt negyven évben kormányok, s?t politikai rendszerek, berendezkedések jöttek-mentek, ám egy mind veszélyesebb összefüggés változatlan maradt, és állandó kísér?je a magyar gazdasági folyamatoknak. És ez a valami azoknak a ciklusoknak a többnyire szabályos váltakozása, amelyek a következ?képpen írhatók le: az egyik ciklusban nekilódul a növekedés, de ez menetrendszer?en el-adósodáshoz vezet, majd megindul az egyensúly helyreállítása, ezt a köznyelv megszorításnak nevezi, de akkor meg leáll a növekedés, s?t, mint az idén is, csökken a gazdaság teljesítménye. Persze ilyen ciklusok nemcsak Magyarországon léteznek, de például a kelet- és a közép-európai térségben nálunk a legnagyobbak az ilyen kilengések.

Sok magyarázat született már, de egyre inkább úgy fest, hogy az uralkodó közgazdasági nézetrendszer nem képes kielégít? választ adni erre a súlyos kérdésre. Valószín?leg azért nem, mert a valóságos válaszok igen kényes kérdések felé terelnék az err?l szóló diskurzust. A jelek szerint ugyanis egyszer?en csak arról van szó,

hogy ez a két szakasz valójában a globális pénzszivattyúk m?ködésének két fázisát írja le. Az els? szivattyú a „nyomás fázisa”, amelyben a globális pénzhatalmi rendszer hiteleire építve nekilódul a növekedés, de mivel a hitelpénz ára úgy van „beszabályozva”, hogy magasabb legyen, mint a befektetésekkel elérhet? hozadék, így csak id? kérdése, hogy a deficitek és az adósságállomány gyors növekedése vészhelyzetet teremtsen. Amikor ez bekövetkezik – általában némi mesterséges hisztériakelt? rásegítéssel –, akkor jön az egyensúlyteremt? fázis, ami meg a szivattyúk „szívási fázisa”. És aztán egy id? után az egész kezd?dik elölr?l.

Ez a fokozódó globális kifosztási színjáték azért mehet végbe, mert bár ez szintén elbeszélhetetlen az uralkodó közgazdaságtan nyelvén, de a forint, amit „magyar pénznek” gondolunk, valójában nem magyar pénz, hanem a globális pénzhatalmi rendszer Magyarországon kibocsátott fizet?eszköze. A magyarnak és nemzetinek mondott banknak ott a szabadságról elnevezett téren azért kell „függetlennek” lennie, hogy ebbe a színjátékba a lokalitás bennszülöttei, illetve képvisel?i egy térrel odébb, semmilyen módon ne tudjanak beavatkozni. A rendszert kiszolgáló médiagépezet persze igyekszik mindent megtenni azért – és lássuk be, sikeresen –, hogy minden ilyen feltételezés az összeesküvés-elmélet kategóriájába tartozzon.

Állításunk megítéléséhez elegend? végiggondolni annak a levélnek egy részletét, amelyet Isaac Rothschild írt 1863-ban Londonban. Így fogalmaz: „Azok a kevesek, akik képesek megérteni a rendszert, vagy érdekeltek lesznek maguk is annak hasznában, vagy annyira függenek a rendszer kegyeit?l, hogy ett?l az osztálytól nem kell ellenkezésre számítanunk. A lakosság túlnyomó többsége pedig szellemileg képtelen felfogni, mekkora hasznot húzunk ebb?l a rendszerb?l. Zokszó nélkül fogja viselni terheit, talán nem is gyanítja, hogy a rendszer elemi létérdekeivel ellentétesen m?ködik.” Ami most történik velünk, az mindössze a szivattyú m?ködtetésének második üteme, és fél?, hogy ilyenkor a pénzügyi deficitek nem elt?nnek, hanem még veszélyesebb társadalmi deficitté válnak csupán.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló